

Sarah Lark

De roep van een ver eiland

Vertaald door Sylvia Wevers

DE FONTEIN

Eve

1852-1859

I

Liverpool, 1852

Eve Goodall zat in de lerarenkamer van de Royal School for the Blind en was bezig een klassikale toets na te kijken. Ze keek alleen even kort op toen de deur van de kamer openging en haar vriendin en collega Lorraine binnenkwam.

‘Eve?’ vroeg de jonge vrouw.

‘Ik ben hier.’

Toen Eve antwoordde, draaide Lorraine zich als vanzelfsprekend naar haar toe en liep naar de lange tafel waaraan Eve aan het werk was. Als je het niet wist, zou je niet hebben gemerkt dat de mooie, donkerharige vrouw volledig blind was.

‘Is het al etenstijd?’ vroeg Eve. ‘Ik had eigenlijk gedacht dat ik dit voor het eten nog af zou krijgen.’

Het behoorde tot de taken van de leraressen om tijdens de maaltijden ieder aan het hoofd van een tafel met twaalf pupillen van het internaat te gaan zitten. De ziende leden van het onderwijzend personeel hielden daarbij ook altijd de tafelmanieren van de kinderen in de gaten die onder toezicht waren van de slechtzienden. Het was het doel van de school om te zorgen dat de kinderen later in het dagelijks leven zo min mogelijk zouden opvallen onder ziende mensen en zo zelfstandig mogelijk zouden zijn. Eve en Lorraine hielden toezicht bij tafels die naast elkaar stonden en gingen meestal samen naar de eetzaal.

‘Nee, maar Miss Jarred wil je spreken,’ zei Lorraine. ‘Ik kwam haar net tegen in de gang en ze vroeg me om het tegen je te zeggen. Je moet meteen naar haar kantoor komen, zei ze.’

‘Heb ik iets misdaan?’ vroeg Eve zonder zich al te veel zorgen te maken. Ze woonde al dertien jaar in de blindenschool, eerst als

leerling, daarna als lerares. Ze kende de regels en hield zich eraan.

‘Ze klonk niet boos,’ zei Lorraine, die zoals veel blinde mensen erg gevoelig was voor nuances. ‘Ga naar haar toe en dan weet je het. Of heeft dit hier haast?’

Ze boog zich over Eve heen en streek licht met haar vingertoppen over het braillepapier dat Eve aan het corrigeren was.

‘O, Susan Sherman! Mijn favoriete leerling!’ riep ze vrolijk. ‘Zij heeft een stem als een engel en zingt zo natuurlijk als een vogeltje. Bovendien heeft ze een uitstekend gehoor. Misschien kan ze daarmee op een dag wel haar kost verdienen.’ Lorraine was muziklerares en leerde begaafde leerlingen ook instrumenten te bespelen en piano’s te stemmen. Als het Susan niet zou lukken om carrière te maken als zangeres, kon ze altijd nog als pianostemmer werken.

‘Dat is leuk, maar spelling is helaas niet haar sterkste kant...’ zei Eve en ze zuchtte. ‘Maar ik ben het met je eens, ze is een heel charmant kind – dat denk ik nog een dagje langer moet wachten totdat ze haar niet al te best gemaakte werk terugkrijgt. Maar dat maakt haar waarschijnlijk niet uit. Goed, dan ga ik maar. Ik zie je zo bij het eten.’

Eve stapelde haar werk op elkaar en ging naar het kantoor van de rector. Zoals altijd was het heel levendig in de gangen van de school. De meeste jongens en meisjes liepen met een blindenstok om tegen niemand op te botsen. Ook een groot deel van de leraren en leraressen had geen volledig gezichtsvermogen. Eve droeg zelf een bril, maar haar zicht was niet zo slecht dat ze naar een blindenschool had gemoeten. Ze had geluk gehad. Als wees had ze al van jongs af aan in een tehuis gewoond en door een ziekte was haar gezichtsvermogen steeds verder achteruitgegaan. Toen ze twaalf was had ze een beurs gekregen voor de Royal School for the Blind, waar ze het erg naar haar zin had gehad. Het onderwijs was veel beter dan op de meeste openbare scholen, en ze had al op jonge leeftijd besloten om later een opleiding tot lerares te volgen en er te blijven. Maar toen was er een operatiemethode ontdekt die haar ziekte kon genezen. De sponsors van de blindenschool hadden de kosten gedekt en Eve

had haar gezichtsvermogen grotendeels teruggekregen. Dit had haar plannen niet veranderd en nu werkte ze al vijf jaar als lerares op de eerbiedwaardige blindenschool in Liverpool. Ze waren blij met elk ziend lid van het onderwijzend personeel. Er waren maar weinig jongeren zonder visuele beperking geïnteresseerd in het werken met blinden.

Het kantoor van Miss Jarred bevond zich op de eerste verdieping van het gebouw en bood uitzicht op het kleine park ervoor. Eve klopte op de deur en werd meteen binnengeroepen. Miss Jarred glimlachte naar haar.

‘Goed u te zien, Miss Goodall. Is alles in orde, bent u tevreden?’

Eve knikte. ‘Jazeker, Miss Jarred. Ik ben hier nog steeds gelukkig. De tweede klas geeft me veel plezier.’

Miss Jarred beet op haar lip. ‘Dus u zou geen interesse hebben om ons mogelijk spoedig te verlaten?’

Eve schrok. ‘De school verlaten? Maar waarom? Heb ik iets verkeerd gedaan? Bent u niet meer tevreden met mijn werk?’

De rectrice schudde haar hoofd. ‘Jawel, natuurlijk wel, begrijp me niet verkeerd! U bent een van onze beste docenten, ik zou u beslist niet graag willen laten gaan. Ik heb echter een heel ongebruikelijk verzoek ontvangen. En na rijp beraad ben ik tot de conclusie gekomen dat u het beste aan de eisen van die baan voldoet.’

Ze speelde met een envelop die gemaakt was van het fijnste handgeschepte papier met gouddruk.

‘De sultan van Oman en Zanzibar, *sayyid* Said heeft het schoolbestuur gevraagd om een gouvernante te sturen voor zijn dochter Nunu, die sinds haar geboorte blind is. Ze is negen. Dat zou betekenen dat u jarenlang in een ver land moet verblijven, een land met gewoonten en tradities die heel anders zijn dan de onze...’

Eve fronste haar wenkbrauwen. ‘En u denkt dat ik daarvoor bijzonder gekwalificeerd ben?’ vroeg ze. ‘Ik ben tot nu toe nog niet verder gekomen dan Londen.’

De rectrice glimlachte. ‘Maar u bent jong en staat open voor

nieuwe dingen. En u kunt zien. Ik zou geen blinde lerares naar het buitenland willen sturen. Bovendien bent u een wees, u hoeft geen dierbaren achter te laten. En last but not least denk ik dat het christelijk geloof diep genoeg in u verankerd is om onder moslims te kunnen leven zonder afvallig te worden. Dus wat denkt u, Miss Goodall? Wilt u op avontuur? O ja, trouwens, het salaris is buitengewoon goed en omvat kost en inwoning in het paleis van de sultan. Als u over een paar jaar terugkomt, zult u een klein fortuin hebben verworven.'

Eve hapte naar adem toen de rectrice het bedrag noemde dat ze per maand zou verdienen. Het was bijna vijf keer zoveel als haar huidige salaris. Met dat geld zouden zich een heleboel deuren openen. Ze was vijftientig en natuurlijk droomde ze af en toe van een eigen gezin. Van een man en kinderen. Maar doordat ze geen bruidsschat had en ook geen gelegenheden om buiten de school iemand te ontmoeten, had ze nooit gedacht dat haar fantasieën verwezenlijkt zouden worden. En nu werd ze volkomen onverwacht naar een vreemde wereld geroepen. Met het vooruitzicht om na haar terugkeer een heel ander leven voor zichzelf te kunnen opbouwen...

' Spreken de mensen daar dan Engels?' vroeg Eve een beetje bezorgd. 'Is er... een Engelse ambassade? Iemand tot wie ik me zou kunnen wenden... in geval van problemen?'

De rectrice knikte. 'Er is een Brits consulaat. Ons land heeft grote invloed op Zanzibar. De consul steunt het verzoek van de sultan ook uitdrukkelijk. Er is een brief van hem bijgevoegd. Hij verzekert ons dat er geen enkel gevaar is voor een lerares in het paleis van de sultan. Het aanbod is buitengewoon serieus, sayyid Said wordt als een eervol man beschouwd. Bovendien is het aannemelijk dat de beschaafde kringen op Zanzibar het Engels machtig zijn. U zult het uw pupil in elk geval moeten onderwijzen. Voor zover ik weet is er nog geen braillevariant voor het Arabische schrift.'

Eve knikte. 'Het meisje is negen, zei u?'

Miss Jarred wierp een blik op haar papieren om het te controleren. 'Ja. En het schijnt een pittig meisje te zijn! Uit de om-

schrijving van de sultan op te maken, terroriseert Nunu de hele familie. Ze kan niet accepteren dat ze blind is en probeert daarom wraak te nemen op haar broers en zussen die wel een goed gezichtsvermogen hebben. Ze schijnt zelfs geprobeerd te hebben om de ogen van een broer uit te steken.'

Eve fronste weer haar wenkbrauwen. Van dergelijk gedrag had ze onder Engelse leerlingen nog nooit gehoord.

'De sultan vraagt ook uitdrukkelijk om een gouvernante, niet alleen om een lerare. De bediende die nu voor het kind zorgt, is volkomen overbelast. De moeder van het kind schijnt overleden te zijn...'

'De sultan is weduwnaar?' vroeg Eve.

De rectrice lachte. 'De sultan onderhoudt een harem, met mogelijk tientallen vrouwen. U zult te maken krijgen met een heel andere sociale en familiestructuur. De slavenhandel schijnt er nog steeds wijdverbreid zijn. Toch lijkt de sultan veel om zijn familie en kinderen te geven. U zou ook niet de enige lerares in zijn huis zijn, een dame uit Oman onderwijst de kinderen over de Koran.'

'Hoeveel kinderen heeft hij?' vroeg Eve.

Miss Jarred haalde haar schouders op. 'Dat wist de consul niet precies. Hij schatte het aantal op ongeveer dertig...'

'Dertig kinderen?' vroeg Lorraine verbaasd toen de vriendinnen na het eten bij elkaar zaten. De leerkrachten hadden een knusse salon tot hun beschikking en de vrouwen hadden een plekje bij de flakkerende open haard bemachtigd. 'Ongelooflijk! Maar hij moet wel echt van zijn blinde dochter houden, anders zou hij niet zoveel moeite doen voor het meisje. Dus als ik jou was, zou ik gaan. Zo'n kans krijg je nooit meer! Denk je eens in, een paleis... Hoe luxe het daar moet zijn! En het is een warm land. Je zou niet meer constant lopen te bibberen.'

Eve hield inderdaad niet van de Engelse winter. Het idee om daar voor een paar jaar aan te kunnen ontsnappen had wel iets verleidelijks.

'Maar zeventig vrouwen! En een heel andere religie... Er is

misschien niet eens een kerk...' Eve kon zich geen leven voorstellen zonder de zondagse mis. De schooldag op de Royal School begon altijd met een gebed en er lag een bijbel naast haar bed, hoewel ze moest toegeven dat ze daar zelden in las.

'Je hoeft ook niet met de sultan te trouwen!' zei Lorraine. 'En als er een Engelse kolonie is, dan is er zeker een kerk. Laat het niet van zulke kleinigheden afhangen! Denk aan de tropische vegetatie, de vruchten, de geuren... Eve, dit wordt de reis van je leven! Wil je echt dat Miss Jarred iemand anders stuurt? Adele Blossbottom of zo?'

Eve giechelde. Miss Blossbottom was een oudere lerares, die haar jongere collega's net zo streng door haar monocle opnam als haar leerlingen. Eve zag de ouderwetse lerares al voor zich in een huishouden met tientallen concubines en dertig kinderen... Miss Blossbottom zou niet meer kunnen stoppen met kruisjes te slaan.

'Dat kunnen ze de kleine Nunu niet aandoen.' Ze lachte. 'Nou goed. Ik slaap er nog een nachtje over, maar je hebt me al behoorlijk overtuigd. Waar ligt het land eigenlijk precies? Is het al Afrika?'

'Zanzibar bestaat uit twee eilanden voor de kust van Oost-Afrika,' vertelde Mr Tanner, de aardrijkskundeleraar. Hij was ook een van de weinige ziende leraren, maar toonde zijn vriendinnen de locatie van de eilanden op een tastbare kaart die speciaal voor blinden was gemaakt. 'Ik zou het daarom toewijzen aan het Afrikaanse continent, hoewel de sultan ook over Oman regeert. Hij zou het daarom als een Arabisch land kunnen zien. De officiële taal is Arabisch, maar de omgangstaal is Swahili. Dankzij de toenemende Britse invloed is het Engels ook steeds meer in opmars. Het land is rijk. Het is gunstig gelegen aan verschillende handelsroutes, wat het interessant maakt voor Europa. De inkomsten komen voornamelijk uit de specerijenhandel. Er zijn verschillende plantages en helaas bestaat er nog steeds een slavenhandel, waarover de sultan belastingen heft. De Britse consul probeert deze mensenhandel te beperken door invloed uit te oefenen op de sultan, en er zijn al successen geboekt. Het is echter nog niet gelukt om deze trieste praktijk volledig af te

schaffen, wat waarschijnlijk te maken heeft met de algemene economische situatie: zonder slaven zouden de plantages niet geëxploiteerd kunnen worden, althans niet zo winstgevend. Als de arbeiders betaald zouden moeten worden, zouden de specerijen duurder worden, wat indruist tegen de belangen van de Europese kopers. Het is allemaal erg ingewikkeld.'

Eve zuchtte. 'Ik zou het heel moeilijk vinden om me door mensen die tot slaaf zijn gemaakt te laten bedienen,' merkte ze op.

Mr Tanner haalde zijn schouders op. 's Lands wijs, 's lands eer. U zult zich misschien getroost voelen door het feit dat het slavernijprincipe in heel Oost-Afrika gangbaar is. De mensen die de pech hebben gevangengenomen en tot slaaf gemaakt te worden, hebben eerder misschien zelf slaven gehouden.'

'Dat is afschuwelijk!' zei Eve verontwaardigd, terwijl Lorraine meer geïnteresseerd was in waar Mr Tanner deze uitgebreide kennis vandaan had. De aardrijkskundeleraar glimlachte toen ze ernaar vroeg.

'Ik ben erg geïnteresseerd in de koloniën. Ik heb er altijd van gedroomd om daar ooit naartoe te emigreren. Dat is echter niet gebeurd want ik moest voor mijn blinde broer zorgen en zo kwam ik hier terecht. Maar ik benijd u vurig, Miss Goodall! Ik zou de eerste zijn geweest om naar de functie te solliciteren als de sultan niet specifiek om een gouvernante had gevraagd. Wat begrijpelijk is, aangezien u in de harem zult gaan werken. De enige mannelijke wezens die daar worden geduld zijn eunuchen... En zo graag wil ik die baan nu ook weer niet.' Mr Tanner grinnikte.

Eve en Lorraine kenden de betekenis van dat woord niet, maar wilden dat niet toegeven en zochten het later op. Ze bloosden allebei toen ze de verklaring lazen.

'Het is allemaal ongelooflijk!' mompelde Eve, die nog steeds twijfelde over haar besluit.

's Lands wijs, 's lands eer,' herhaalde Lorraine de woorden van hun collega. 'Dus stel je niet aan, maar wees blij dat je er niet in gevaar zult zijn. Tenzij de sultan zelf verliefd op je wordt en je tot zijn vrouw maakt.'

‘Een van een paar dozijn?’ vroeg Eve. ‘Ik weet niet of ik dat fijn zou vinden. Trouwens, ik zie er nu niet bepaald uit als Scheherazade.’

Eve had lang, donkerblond haar dat ze meestal opstak, een egaal, ovaalvormig gezicht en een heel zuivere, zeer witte huid. Haar ogen waren grijs, misschien met een lichte tint blauw, en haar lippen hadden een mooie vorm maar waren ook licht. Ze vond zichzelf kleurloos in de ware zin van het woord. Haar sobere leraressenkleding – ze droeg meestal een witte blouse met een donkere rok – maakte het er niet beter op.

Lorraine lachte. ‘Je hebt een mooie stem. En Scheherazade vertelde haar verhalen altijd ’s nachts, dus de sultan kon toch niets zien. Je hebt dus alle mogelijkheden. Natuurlijk zou ik het ook niet erg aantrekkelijk vinden om een van velen te zijn. Dus zorg ervoor dat hij de anderen verstoot! En schrijf me alles! Ik verwacht ware verhalen uit *Duizend-en-een-nacht!*’

Eerder verschenen van Sarah Lark:

De vrouwen van Kiward-serie

Het land van belofte
Het lied van de wolken
De roep van het land

De sterren van Matariki-serie

Het land met de gouden kust
De schaduw van de kauri-boom
De dag van de zonnewende

Cascarilla Gardens-serie

Het eiland van duizend bronnen
Dochter van de mangroven

De vuurbloemen-serie

De tijd van de vuurbloemen
De zang van de hoornschelp
De legende van de vuurberg

Het nieuwe land-serie

Grote dromen
Goede hoop
Een moedig besluit

Ivy-serie

Dochter van twee werelden
Vriendinnen voor het leven

Wereldvrouwen-serie

Tot aan de sterren
Een droom achterna

Een nieuwe wereld

De geheimen van het winterhuis
Het familiegeheim
Alle sterren aan de hemel

Eerste druk november 2025

Oorspronkelijke titel *Der Duft der fernen Insel*

Oorspronkelijke uitgever Bastei Lübbe AG

Copyright © 2025 by Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Keulen

This edition has been negotiated by Internationaal Literatuur Bureau B.V., Amsterdam, www.lindakohn.nl

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Sylvia Wevers

Omslagontwerp Bij Barbara

Omslagillustratie © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 261 8159 7

ISBN e-book 978 90 261 8160 3

ISBN luisterboek 978 90 261 8161 0

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.